“Barcelona sempre ha estat una ciutat restreta”

Love of Lesbian, amb Santi Balmes al centre, aquesta setmana al Poble Nou Foto: QUIM PUIG.

Quatre anys després de La noche eterna. Los días no vividos, Love of Lesbian reapareixen divendres amb El Poeta Halley (Warner Music), un disc sobre muses i inspiració que incideix en el particular imaginari del seu lletrista, Santi Balmes, i que és fruit d'haver-se esforçat a no deixar-se arrossegar per les tendències i fer lluir, per damunt de tot, els seus trets diferencials. El quintet de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat) ja ha exhaurit les entrades per als concerts que farà els dies 28, 29 i 30 d'abril a la Sala Razzmatazz de Barcelona.

Qui és aquest tal Poeta Halley?(Santi Balmes) Un personatge que pertany a l'imaginari individual. El fil conductor del que és la vida creativa. Representa la sensació d'anar al darrere d'aquella coseta que, en un moment determinat, et fa sentir inspirat. És la persecució constant d'un amic imaginari que, de fet, no deixes de ser tu mateix.El vostre particular Major Tom de David Bowie, també?(S.B.) Sí, sens dubte. Hi té una relació explícita. Cadascú es crea els seus particulars àlter egos. Com Bowie, nosaltres també hem volgut jugar d'alguna manera amb aquest “superjò” tan adequat per alliberar-se des d'un punt de vista creatiu. És en aquesta recerca de coses elevades (o més elevades, si més no, que la teva vida normal) on hi ha la base del pop. És aquella voluntat de transcendir el món de l'asfalt i trobar aquell punt una mica místic que, abans, la gent trobava més aviat en la religió.La inspiració és com un cometa que passa de tant en tant i que val més no perdre'l quan el tens ben a prop?(S.B.) Sí, és com allò que deia Picasso que la inspiració millor que t'agafi treballant. Doncs en aquest cas podríem dir que ens agafi mirant al cel! La inspiració és cíclica, intermitent. No sempre tens l'estat d'ànim, o l'estat químic del teu cos, perquè t'arribi, però has de treballar. En les èpoques que no fas res, no et surt res. I si t'atures, vés amb compte, perquè després et costarà tornar a arrencar.Té pànic al full en blanc, una banda que ja ha tret vuit discos?(Oriol Bonet) Aprens a lluitar-hi. Poses en pràctica petits mètodes. Però un full blanc, o un disc nou, o la preparació d'un projecte que arriba després d'un altre que ha funcionat, ens continua imposant respecte.

(S.B.) Et faré un símil amb el futbol. Hi ha nanos que són capaços de començar la pretemporada a pocs dies de l'inici de la lliga i després d'haver passat un estiu de perles. Nosaltres, com Puyol, estem en un punt en què necessitem posar-nos-hi abans i treballar amb més temps i perspectiva.La cançó més sorprenent del disc, en dues parts, s'anomena ‘Psiconauta'... i dura quasi deu minuts!(Joan Ramon Planell) Sí, fa una estona dèiem que era pop progressiu...

(S.B.) Té el seu origen en un disc de My Morning Jacket [Circuital], que d'alguna manera remetia a una banda que em va marcar la infància: els Pink Floyd més setanteros.Parla de la “vida química”...(S.B.) Reflecteix, frívolament, que tots estem involucrats en una vida química. Qui no té un pare que pren antidepressius en té un d'enganxat a l'Orfidal per poder dormir. Estem en el país de les autoreceptes i, qui més qui menys, tothom va xutat d'alguna cosa.A ‘Contra espionaje' diu que Barcelona es disfressarà de poblat de modernitat i els “natius” seran més amables...(S.B.) Barcelona sempre ha estat una ciutat restreta. Som tan políticament correctes, tan educats, tan avantguardistes... És la millor ciutat del món, d'acord. Però, a vegades, amb aquests anhels de modernitat, perdem l'espontaneïtat.Tornen a tenir, en la producció, Fluren Ferrer, Santos Berrocal i Ricky Falkner. No és una zona massa de confort?(O.B.) Hi ha un munt de gent que ens diu que hem de canviar d'equip en cada disc. Però hi treballem bé i no hi podem renunciar.

(S.B.) Hem evolucionat, i ells també. I són autoexigents, que és clau. Al principi ens asseiem i parlem a fons de què, en aquesta ocasió, tocarà canviar.I què calia canviar, aquest cop?(S.B.) Ens vam adonar que moltes

bandes nacionals derivàvem cap a un lloc molt concret on ens trobàvem tots. Corríem el perill de quedar reduïts a un estil que era homologable a molts altres grups. I vam voler no caure-hi i posar l'accent en allò que ens diferencia de la resta.Vol dir que els grups d'aquest país estan massa pendents del que fan els altres?(S.B.) Molts segueixen l'estela d'allò que ha triomfat fa un any o dos. I, al capdavall, ens trobem tots als mateixos festivals i ens posem a escoltar els grups que sobresurten.
(O.B.) Ho hem fet tots, és normal. Però ara ja som prou madurs per apartar-nos d'aquestes dinàmiques...Al final del disc hi recita uns versos Joan Manuel Serrat. En quin sentit és un referent?(S.B.) En la gran qualitat de les seves lletres.(O.B.) No és, segurament, un referent musical, però sí cultural. Ell és tot un poeta Halley!

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 02-03-2016 Pàgina 48
-El Punt Avui. Barcelona 02-03-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Camp i Ebre 02-03-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Lleida 02-03-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Maresme 02-03-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Catalunya Central 02-03-2016 Pàgina 36

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/946096-lbarcelona-sempre-ha-estat-una-ciutat-restretar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui